

Ο Μεγάλος Ξένος δέχεται τους “ξένους” στο σπίτι Του (Πηνελόπη Σάρρου - Ηρακλής Φίλιος)

/ [Πεμπτουσία](#)

ΟΤΑΝ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΥΠΟΔΕΧΤΗΚΕ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ

Τους τελευταίους μήνες το προσφυγικό ζήτημα βρίσκεται στο επίκεντρο του παγκοσμίου ενδιαφέροντος. Καθημερινά πλήθος Σύριων εγκαταλείπουν τα σπίτια τους, τη ζωή τους και μαζί με τις οικογένειες τους αναγκάζονται να μεταναστεύσουν για μια καλύτερη ζωή όπου μέλημα τους είναι μία ειρηνική ζωή πρώτα για τα παιδιά τους και έπειτα για τους ίδιους.

Πρόσφυγες - Η κοιλάδα του κλαυθμώνος. Πίνακας του Φώτη Κόντογλου

Εύλογα θα μπορούσε να αναρωτηθεί κάποιος πιστός γιατί αυτός ο πόλεμος, αυτή η τρομοκρατία, αυτοί οι διωγμοί, αυτοί οι θάνατοι. Οι διαστάσεις ολοένα και γίνονται μεγαλύτερες και ο Θεός φαντάζει απών. Που είναι η «ἐπὶ γῆς εἰρήνη» και η «ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία;». Είναι πραγματικότητα ότι «ὁ θεμελιῶν τὴν γῆν ἐπὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς», «πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησε;». Μπροστά σε ὅλη αυτή τη θέα θανάτου, ο Θεός ο οποίος «ἐμεγαλύνθη σφόδρα», γιατί μοιάζει να σιωπά; Την αγωνία αυτή αναδεικνύουν και οι λόγοι του αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, ο οποίος και έχει γράψει: «Τι αξία έχει, αδελφοί μου, εἰάν μιῶ αἰῶνι για τον Θεό και ο Θεός αἰῶνι σιωπά; Μπορώ να αγαπῶ τα παιδιά Του, εἰάν Αυτός εἶναι αδιάφορος ἀπέναντι στα παθήματα τους;».

Δεν θα μας απασχολήσει ὅμως το ζήτημα της θεοδικίας στη σημερινή μας αναφορά, ἀλλὰ ἐκεῖνο του πονεμένου ἀνθρώπου. Στα τέλη του περασμένου μήνα οι Ἱεροὶ Ναοὶ των νησιῶν που δέχονται το μεγαλύτερο κύμα προσφύγων, ἀνοιξαν την ἀγκαλιά τους στον πόνο και στη δυστυχία (ὅπως το ἐκκλησάκι του αγίου Νικολάου στο λιμάνι του Μολύβου). Ἐκτός ἀπὸ τη φιλανθρωπία των κατοίκων των ἐλληνικῶν

νησιών και την ευαισθησία που έδειξαν και δείχνουν, ο Χριστός ως ο πρώτος πρόσφυγας, αφού ως βρέφος φυγαδεύτηκε στην Αίγυπτο (Ματθ. 2, 13-15), ανοίγει τις πόρτες του σπιτιού Του και ξεκουράζει τη δυστυχία και την απελπισία τους, υπό το άγιο φως των κεριών.

Δεν είναι μόνοι τους. Όλες τις ώρες της ημέρας, η μοναξιά τους συντροφεύεται από την παρουσία της Υπεραγίας Θεοτόκου, του Προφήτη Προδρόμου και των αγίων και μαρτύρων της πίστεως μας. Είναι δε χαρακτηριστικό ότι πολλοί από τους μάρτυρες, βίωσαν παρόμοιους διωγμούς. Οι άγιοι και μάρτυρες που ψιθυρίζουν όλες αυτές τις μέρες λόγια αγάπης και συμπόνοιας στους πρόσφυγες, οι οποίοι αναπαύουν την εξάντληση τους στους πρώτους, στέκονται δίπλα και πάνω από ψυχές ανθρώπινες, χωρίς να τις διακρίνουν φυλετικά, εθνικά και θρησκευτικά.

Η απελπισία αυτών των ανθρώπων είναι μία αγωνία παρατεταμένη, χωρίς καμία ικμάδα φωτός που έστω για λίγο θα ζωγραφίσει με ομορφιά και αισιοδοξία το άπειρο του βλέμματος τους. Και μην ξεχνάμε, αυτοί οι άνθρωποι δεν μετανάστευσαν από επιλογή τους, αλλά από ανάγκη. Μία ανάγκη που δεν κοιτάζει πίσω, στην πατρίδα τους, στον ήλιο τους, στα σπίτια τους, στο χώμα τους. Μία απελπισία που δεν τους επιτρέπει την πολυτέλεια του εφησυχασμού και την πραγμάτωση των ονείρων τους. Άνθρωποι απλοί, οικογενειάρχες, με παιδιά στις αγκαλιές τους και δίψα για ζωή. Άνθρωποι που τίποτε δεν θεωρούν δεδομένο, παρά μόνο τα ελάχιστα λεπτά που ακολουθούν.

Η αγάπη, η αυτοθυσία και το πνεύμα της προσφοράς προς τον άλλον του μακαριστού και αγαπητού σε όλους μας παπα Στρατή είναι ένα φως διακονίας που έχει περάσει στη συνείδηση και στις καρδιές των ανθρώπων. Ο ίδιος έπραξε κατά το «μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ» (Α΄ Κορ. 4,16). Το ίδιο πράττουν και οι ευαίσθητοι κάτοικοι των νησιών.

[Συνεχίζεται]